

Aamulla varhain, kun aurinko nousi, siinä seitsemän ja kahdeksan välillä viluista lokakuun puoltaväliä, sai alkunsa tapahtumasarja, joka vaikutti käänteentekevästi Rentteli-Reinon ja Oksalakka-Osmon elämänvirtaan. Paikallisen ruokamarketin takapihalla olevan pahvikontin luukkujen kansista kaksi aukeavat melkein yhtä aikaa. Toisesta luukusta pistää esiin Rentteli-Reinon kulahtaneen oloinen hahmo. Kirkkaammat värinsä menettänyt pipo on syvällä päässä pakottaen niskan takakenoon, muuten ei Reino kunnolla näkisi sarastavaan aamuun, eikä toisesta luukusta katsovan Oksalakka-Osmon väsyneisiin silmiin. - Sun silmät, sanoo pientä aamukevennystä tavoitteleva Reino mielessään apteekissa nähty mainos. - Ulkoilmaelämä, juopottelu ja sätkän pössyttely voivat kuivattaa herkkiä silmiä siinä määrin, että ne näyttävät väsyneeltä, vastaa juonessa mukana oleva Osmo hetken hiljaisuuden jälkeen. Reino rykäisee ja ryhtyy kaivelemaan katse yläviistoon suunnattuna ulsterinsa povitaskua. Kohta hän nostaa silmiensä korkeudelle pullon, jossa on kuin onkin ainetta jäljellä vielä pari sormenleveyttä. - Otpa tuosta hieman Tiukkaa, sanoo Reino. Osmo ottaa pullosta, kuin kemisti pipetillä, tarkalleen yhden sormenleveyden verran. Hän räpyttelee silmiään ja ikään kuin pörhistäytyy ja reipastuu. - Tiukka-viina, se kirkastaa väsyneen silmän, vastaa Osmo. Näin on päivä saatu käyntiin ja kaverukset jättävät yösijansa. He suuntaavat askeleensa kohti pankkiautomaattia, koska tänään on Kelan tilipäivä. Osmo ja Reino ovat hyväntuulisia, niin kuin aina tilipäivänä ollaan, lähitulevaisuudessa näkyi taas hieman valoa. Automaatin luona Reinon huomio kiinnittyy maahan heitettyjen kuittien seassa lojuvaan veikkauslappuun. Reino poimii lapun ylös ja toteaa siinä olevan muutaman rivin verran Keno-veikkausta. - Katso Osmo. Voimassa oleva Keno-lappu, ilahtuu Reino. - Mistä tiedät sen olevan voimassa, kysäisee Osmo? - Päivämäärästä, se on tämä päivä, vastaa Reino. - Kannattaisiko sitä käyttää ärrällä, pohtii Osmo. - Näyttää olevan Täyskeno, sanoo Reino. - Puolittainenkin keno riittäisi. Varsinkin, kun on vasta aamupäivä, vastaa Osmo. R-kioskin ovesta ulos työntyy kaksi suunnattoman iloista ja hämmennyksen vallassa olevaa miestä. Reinon pankkiautomaatilta poimimasta lapusta paljastui kahdenkymmenentuhannen euron voitto. Miesten elämä tulisi lähiaikoina muuttumaan rajusti, puoleen taikka toiseen, joten asiaa oli hyvä pohjustella etukäteen. Kiitos protestiajan, siihen oli nyt mukavasti aikaa muutama viikko. - Ostetaan mökki maaseudulta. Sellainen, jossa voisi viljellä vähän perunaa ja joka olisi kalavesien lähellä, ehdotti Oksalakka-Osmo. - Ei kahdellakymmenellätuhanella kummoista mökkiä osteta. Ja jos ostetaankin, niin kaikki rahat menisivät siihen, ja sitten oltaisiin korpimökissä persaukisina, eikä oikeastaan mikään muuttuisi ainakaan parempaan suuntaan, vastasi Rentteli-Reino. - Olisihan omassa mökissä sentään lämmintä ja jos vielä oma sauna olisi niin, ai ai, mikäs sen parempaa, yritti Osmo. - Kuluja sellaisesta on kosolti. On kiinteistövero ja muuta maksua postilaatikko väärällä. Ei riitä, että mökki söisi meidän voittorahat, se ahmaisisi myös meidän sossutilit. Viinaan tuskin ylettyisi varoja enää olemassakaan, järkeili Reino. - Tehdään kiljua. Siinähan se poika sihisisi oman uunin kupeella kotoisasti, koetti Osmo vielä puolustella näkemyksiään. - Oletko ajatellut, että tuon mökkihankinnan tiimoilta meistä tulisi kiinteistön omistajia ja se taas johtaisi siihen, että sossu panisi pahimmassa tapauksessa rahahanansa kiinni. Ei sitä silloin ostella kiljutarpeita, saatikka maksettaisi mökistä koituvia laskuja, jatkoi Reino järkeilyään. Konkurssi olisi armotta kohtalomme, hän jatkoi. - Soma se kuitenkin olisi omassa mökissä vanheta. Keitellä muikkukeittoa, jossa olisi itse pyydetty kalat ja oman maan perunat. Metsää saisi olla sen verran, että polttopuut saadaan omasta takaa, silloin voisi saunoakin, vaikka joka ilta, kuvaili Osmo mökin omistamisen ihanuutta Reinolle. - Ulkomaille meidän on lähdettävä, tokaisi Reino! Pois täältä, vilun ja kurjuuden maasta. Sinne missä viina on halpaa ja jossa aurinko paistaa myötäänsä. - Ulkomaille. Onkohan se viisasta! Tuskinpa sossun tuki sinne asti

juoksee, vastasi Osmo puolestaan Reinon avaukseen. - Kyllä se juoksee. Olemmehan suomenkansalaisia ja voisihan sitä vaihtelun vuoksi piipahtaa täällä kotomassakin, ainakin kesäisin. - Riittäneekö voittorahoista pitkäksikin aikaa noin makeaan elämään, epäili Osmo. - Riittää niin kauan kuin riittää, vastasi Reino. Olemmehan jo vanhoja miehiä, mitä tässä enää mitään mökkejä hankkimaan. Eletään se vähä aika mitä meillä on mukavammin. Eikö se olisi viisasta? Nyt kun eletään, niin vielä keritään. Eiköhän se valtio pidä loppumetreillä huolen omistaan. Näin eteni miesten keskustelu. Molemmat maalailivat omia haavekuviaan ja koettivat keksiä perusteluja niiden tueksi. Siivilleen nousseet unelmat väreilivät kumpaisenkin miehen toivekuviissa ja elämään oli tullut pitkästä aikaa jotain erityisen miellyttävää sisältöä. Oli tullut pohjaa haaveille ja unelmille. Sen virran vietäväksi sai heittäytyä ja unohtaa ympärillä olevan raajan arjen ja päivästä selviämisen kamppailun. Lopulta, päiviä kestäneen pohdiskelun tuloksena päädyttiin Rentteli-Reinon ulkomaille lähdön kannalle, olihan Reino löytänyt Keno-lapun ja sen valtuuttamana hänellä oli jonkinsorttinen veto-oikeus. Ulkomaan kohteeksi valikoitui miesten harkinnan tuloksena Bulgaria, sen edullisen hintatason vuoksi. Tarkoituksenaan kaksikolla oli ensi alkuun asua muutama viikko hotelissa Kultahietikolla. Tuon ajan Osmo ja Reino arvelivat riittävän paikalliseen kulttuuriin tutustumiseen, sieltä sitten vetäydyttäisiin pikkuhiljaa kenttäolosuhteisiin. Bulgariaan lähtö päivänä nähtiin lentokentällä kaksi siistää ulkomaanmatkajaa. Yömajan suojissa oli käyty saunassa. Tukat ja parrat oli leikattu, sekä hankittu kirpputorilta molemmille siistit puvut ynnä muuta vaatetavaraa matkaa silmällä pitäen. Molemmilla oli myös pienet matka laukut, joihin ylimääräiset vaatekappaleet oli viikattu. Osmo ja Rentteli järkeilivät, ettei kalliissa kotimaassa kannattanut satsata uusiin vaatteisiin. Kirpputorien rekit notkuivat kerran pidettyjä pukuja sekä muuta vaate tavaraa, jotka kohtuullisella hintatasollaan hivelivät miesten matkakassaa. Lentokone nousi hieman huojahdellen ilmaan ja sen mukana irtosi kotomaan kamaralta myös Reino ja Osmo. Kaksi paljon yhdessä kokenutta kaverusta, jotka aina olivat pitäneet toistensa puolta ja jotka olivat aina jakaneet sen vähän yhdessä mitä maailma oli heille suonut. Sinne he nyt nousivat, ensikertaa elämässään, pilvipeiton läpi taivaan häkellyttävään korkeuteen. Mitä sitten tapahtui, voitiin lukea ja nähdä kaikista lehdissä ja uutisista. Varnaan saapuvan koneen laskeutuminen oli epäonnistunut todella pahoin. Tuntemattomasta syystä myöhästynyt laskeutuminen oli mennyt pahan kerran pitkäksi, reilusti yli kiitoradan ja törmäys polttoainerekan perävaunuun oli ollut tuhoisa. Vain koneen takaosassa olleet muutamat henkilöt olivat pelastuneet kuin ihmeen kaupalle ja heidän joukossaan eivät olleet vierekkäisillä paikoilla istuneet Reino ja Osmo. Paluu kotimaahan tapahtui sinkkiarkussa ja tuo kallis kyyti hautajaisineen maksettiin poikien Keno-rahoista, johon ne sopivasti hupenivat viimeistä senttiä myöten. Näin päättyi Oksalakka-Osmon ja Rentteli-Reinon päivien juoksu. Lähellä unelmaansa he kävivät, ainakin Renttelin unelmaa, mutta niin vain sohaisi kohtalon kylmä sormi julmasti, ikään kuin härnäten. Läheltä piti, mutta ei sittenkään. Näin käy joskus, mutta vain niille joilla on kyky unelmoida ja jotka uskaltavat niin tehdä. Jälkikirjoitus: Mitäpä jos pojat olisivat valinneet Osmon..., no niin, tyhjäkäyntiä koko pohtiminen. Jos tädillä olisi munat, se olisi setä.